

Jezus, bedankt dat Je hier bent. Bedankt dat Je niet moe wordt om op mij te wachten. Want hoewel de wereld vol lawaai is, heerst hier stilte... en **in die stilte ben Jij**.

Vanavond kom ik bij Jou bidden. Ik kom niet om iets spectaculairs te doen of briljante ideeën te hebben. Ik kom gewoon om hier te zijn. Om naar Jou te kijken. Om Je naar mij te laten kijken. En van hier uit wil ik mij **aansluiten bij de intentie van de paus voor deze maand: bidden voor ontwapening en vrede, in het bijzonder voor nucleaire ontwapening**.

Het klinkt krachtig. Ver weg. Kernwapens, militaire strategieën, dreigingen tussen landen lijken louter berichten uit het TV-journaal te zijn... en toch hebben ze invloed op het echte leven van miljoenen mensen. Soms bekijk ik dat nieuws bijna op afstand, alsof het een Netflix-serie is. Ik raak gewend aan woorden als "conflict", 'bombardement', "gijzelaars" en ga verder met mijn dag. Maar achter elke krantenkop gaan concrete families schuil, is er echte angst, zijn er slapeloze nachten.

Heer, wat vind Jij hiervan? Wist Jij dat dit zou gebeuren toen Je de wereld schiep, toen Je ons zo maakte, vrij? Ik weet dat vrijheid iets goeds is, maar ik vind het moeilijk te begrijpen hoe iets dat zo goed is tot deze chaos kan leiden, zoveel pijn kan veroorzaken.

Vandaag wil ik Je bidden **voor degenen die politieke en militaire verantwoordelijkheden hebben**, voor degenen die beslissingen nemen die vrede dichterbij kunnen brengen of juist verder weg kunnen duwen. Geef hen een blik die verder reikt dan hun eigen belangen, dieper is dan hun ideologieën, menselijker dan hun strategieën. Maak dat ze zich niet laten meeslepen door trots of druk, maar geef hen de moed om echte wegen naar dialoog en ontwapening te zoeken, ook al betekent dat dat ze schijnbare zekerheden moeten opgeven.

(Denk nu aan een land dat in oorlog is of waar spanningen heersen, iets wat je onlangs hebt gezien of gelezen, en vertel het aan Jezus.)

Ik wil Je ook bidden **voor degenen die rechtstreeks lijden onder geweld**. Voor degenen die hun huis hebben verloren, voor degenen die zijn moeten vluchten, voor degenen die in voortdurende angst leven. Jij weet wie zij zijn, Jezus; Jij weet waar zij zijn en wat zij doormaken. Voor Jou zijn het geen cijfers, het zijn concrete personen. Begeleid hen te midden van hun angst, ondersteun hun hoop wanneer alles onzeker lijkt en zet goede mensen aan hun zijde die hen bescherming en troost bieden.

En temidden van dit alles komt mij in gedachten wat Je hebt gezegd: **"In de wereld zult gij verdrukking hebben. Maar vertrouw, Ik heb de wereld overwonnen."**

Je beloofde geen wereld zonder conflicten of een leven zonder spanningen. Je was heel duidelijk: er zal verdrukking zijn. En ik zie die verdrukking. Ik zie haar in oorlogen, in verdeeldheid, in het gebrek aan dialoog. En toch... **vraag Je mij om te vertrouwen. Niet omdat het kwaad niet bestaat, maar omdat het niet het laatste woord heeft**.

Je hebt de wereld niet overwonnen met meer geweld, maar met liefde die tot het uiterste ging. En dat verandert mijn kijk op de geschiedenis... en mijn kijk op wat ik nu meemaak.

Soms lijkt vrede me naïef, bijna een mooie maar onrealistische utopie. Maar als ik naar Jou kijk, ongewapend aan het kruis en nu aanwezig in de Eucharistie, begrijp ik dat ware kracht zich niet opdringt, maar **zich zonder angst overgeeft**, zonder iets voor zich te houden. Leer mij echt te geloven dat vrede mogelijk is.

Ik bid **voor gezinnen die moeilijke tijden doormaken**, voor relaties die kil geworden zijn, voor vriendschappen die zijn verbroken door misverstanden of door trots. Dat wij boven de dagelijkse complicaties kunnen staan om voor elkaar te zorgen. Dat wij niet toestaan dat kleine dingen een scheidingsmuur worden.

(Denk aan concrete personen waarvan je weet dat ze in een conflict leven...)

Ik bid ook voor **degenen die mij hebben gevraagd om voor hen te bidden**, voor degenen die bezorgd of moe zijn. Misschien leven ze niet in een externe oorlog, maar wel in een innerlijke strijd die hun vrede wegneemt.

(Bid in stilte voor die mensen die je kent.)

Jezus, als ik aan dit alles denk, kan ik niet anders dan naar mezelf kijken. Want oorlogen beginnen niet alleen op papier of op het slagveld; ze beginnen in harten die verhard zijn, in wonden die niet vergeven worden, in wrok die zich beetje bij beetje opstapelt.

Ik geef toe dat ik ook mijn kleine wapens heb. Soms gebruik ik woorden waarvan ik weet dat ze pijn kunnen doen. Ik verschuil me achter stilzwijgen dat relaties verkilt, ik oordeel zonder het hele verhaal te kennen. En soms laat ik herinneringen of woede die ik al lang koester gewoon niet los.

Ontwapen mij, Jezus. Neem die constante behoefte om gelijk te hebben weg, die neiging om mij te verdedigen voordat ik luister, die hardheid die ik aanneem om niet kwetsbaar over te komen. Ik weet dat het geen zin heeft om wereldwijde vrede te vragen als ik niet bereid ben om die in het kleine na te streven.

(Neem even de tijd om stil te zijn en denk na: met wie ben ik niet in vrede? Welk gesprek blijf ik uit de weg gaan?)

Vrede begint bij mij thuis. Het begint bij hoe ik praat als ik moe ben, bij de toon die ik gebruik als iets me stoort, bij mijn reactie als ik het gevoel heb dat men me niet begrijpt. Het begint bij heel normale details die onbeduidend lijken, maar die een sfeer van spanning of rust kunnen creëren.

Heer, ik vind het makkelijker om in abstracte zin over vrede te praten dan om vredevol te leven wanneer ik gecorrigeerd word, wanneer ik geen gelijk krijg, wanneer ik me gekwetst voel. Help me om me op zulke momenten te realiseren dat ik daar de vrede op het spel zet, dat ik daar wel of niet voor vrede kan kiezen.

“Zalig zijn zij die zich inzetten voor de vrede, want zij zullen kinderen van God genoemd worden.” Werken aan vrede. Werken. Ja, want dat vergt duidelijk inspanning, toewijding, tijd. Het betekent opnieuw proberen als ik moe word. Het betekent niet opgeven als ik geen onmiddellijke resultaten zie. Laat me niet moe worden van dit werk, Jezus. Laat me geen ‘ontslag nemen’ als het hierom gaat.

Werken voor vrede betekent dat ik me moet inzetten, de eerste stap moet zetten, om vergeving moet vragen, ook al kost me dat mijn trots, en moet afzien van mijn superioriteit. Dat is moeilijk. En toch beloof Je iets groots: dat ik een kind van God mag worden genoemd. **Want als ik vrede sticht, lijk ik op Jou.**

Vandaag wil ik Je vragen om me te leren zo te zijn. Dat in mijn huis, in mijn groep, op mijn school, universiteit of op mijn werk merkbaar is dat ik probeer op een andere manier te leven. Dat ik me niet laat meeslepen door gemakkelijke kritiek, door opmerkingen die verdeeldheid zaaien, door de sfeer van confrontatie die soms ook op sociale media en in gesprekken heerst.

Jezus, in Jouw aanwezigheid komt alles op zijn plaats. De wereld blijft complex, conflicten verdwijnen niet van de ene op de andere dag, maar hier herinner ik me dat **vrede mogelijk is omdat Jij leeft.** Omdat Jij de wereld hebt overwonnen. Omdat Jij in het verborgene blijft handelen.

Blijf bij mij als ik hier weg ga. Blijf in mijn gesprekken, in mijn beslissingen, in mijn meest impulsieve reacties. Blijf ook op de plaatsen waar vrede tussen naties wordt onderhandeld, aan de gespannen grenzen, in de gekwetste steden.

En begin bij mij. Begin vandaag. Ontwapen mijn hart zodat ik echt uw kind kan zijn... en een **vredestichter.**